

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁ Ἐρρίκος ἠκολούθησε τοὺς συμμαθητὰς του ἠμιθανῆς. Ἀφ' ἑνὸς τὸν ἐπέλεξε ὁ φόβος τῆς ἀνακαλόψευς, ἀφ' ἑτέρου τὸν ἔτρωγεν ἡ μεταμέλεια καὶ ἡ ἔντροπή. Ἡ ἰδέα μόνῃ ὅτι εἶχε κυλιθῆ τὸσον μακρὰν ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ, ὥστε νὰ συκοφαντησῆ τὸν κάλλιστόν του φίλον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ στιγμαίαν στενοχωρίαν, τοῦ ἦτο ἀνυπόφορος. Μόλα ταῦτα δὲν ἐσκέπτετο πλέον πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ συκοφαντηθέντος φίλου τε, ἀλλὰ μόνον πῶς νὰ σκεπάσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Διὰ τοῦτο μόλις ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ διαλείμματος καὶ σπεύδει νὰ φωνάξῃ τοὺς συμμαθητὰς του, καὶ νὰ τοὺς ὀρκίσῃ εἰς σιωπὴν, ἐὰν ὁ Ἰάκωβος ἤθελε τοὺς ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς ψυχρότητός των. Ἐφαίνετο τὸσον τεταραγμένος ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἠδύνατο νὰ μάθῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε φανερώσει τι ἐναντίον του, ὡμίλει δὲ μὲ τὸσσην εἰλικρίνειαν καὶ συμπάθειαν περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ τηρηθῆ μυστικὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχον μάθει ἐμπιστευτικῶς, ὥστε οἱ συμμαθηταὶ του προθύμως ἔδωκαν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἐζητεῖ ὅτι δὲν ἤθελον φανερώσει εἰς τὸν Ἰάκωβον τίποτε, Ὅσον δὴποτε καὶ ἂν αὐτὸς ἤθελε τοὺς παρακαλέσει.

Αἱ πρῶται λέξεις τοῦ Ἰακώβου, ἅμα εὐρέθη ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῶν συμμαθητῶν του, ἦσαν ἐρώτησις δόπως λάβῃ ἐξήγησιν τῆς ψυχρότητός των.

«Σὺ ἤξεύρεις καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ζητεῖς νὰ σοῦ εἴπωμεν. Θὰ σοῦ συνῆθῃ ποτὲ νὰ ἐμπιστευθῆς κατὶ εἰς ἄλλον ὡς μυστικόν.....! λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἐδώκαμεν τὸν λόγον μας νὰ μὴ φανερώσωμεν τοῦτο,..... ὅτι καὶ ἂν κάμῃς δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ ἡμᾶς!» τῷ εἶπον.

«Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τρέλλα!» ἀνεφώνησεν ἐν ἀπορίᾳ ὁ Ἰάκωβος,

«Ἐδῶ συμβαίνει παρενόησις γελοία!.....θερατώδης!»

«Ἐξήγησε ὅπως θέλῃς τὸν τρόπον μας,» ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἄρης, ἐρεθισθεὶς καὶ λαμβάνων στάσιον ἐνώπιον τοῦ Ἰακώβου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ λάβῃ τὴν πρωτεραίαν,

«Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ σοῦ εἴπωμεν, εἶναι τὸ ἐξῆς: ὅτι σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ ἀνακατωθῆς πλέον οὔτε εἰς τὰς ὁμιλίαις μας οὔτε εἰς τὰ παιγνιδία μας — Ἀπεφασίσθη πλέον, οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου τούτου νὰ μὴ ἔχουν σχέσιν μεταξύ σου!»

Ὁ Ἰάκωβος ἔγεινε κάτωχρος, ἀλλ' ἔμεινεν ἀτά-

ραχος καὶ σταθερὸς ὅπως μένει ἡ ψυχὴ, ἥτις συναισθάνεται ὅτι δὲν φέρει κηλίδα ἐνοχῆς.

«Δὲν θὰ καταδεχθῶ νὰ ἀπολογηθῶ περισσότερον,» εἶπε μὲ τόνον λυπηρόν. «Κριταί, οἱ ὁποῖοι κατεδικάζουν κατηγορούμενον χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τοῦ εἴπουν περὶ τίνος κατηγορεῖται, δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ὀνομασθοῦν κριταί. Ἀτιμάζουν τὸν ἑαυτὸν τους. Ἐχω δὲ δικαίωμα νὰ σᾶς μισήσω, διότι φέρεσθε ὡς ἐθῆροι πρὸς ἐμέ, ὅστις ἐξ ἀρχῆς ἐστάθην φίλος καὶ πιστὸς σας σύντροφος — ἀλλὰ δὲν σας μισῶ, σᾶς οἰκτείρω, εἰσθε πλέον ἐπιολύπητοι ἀφ' ὅτι εἶμαι ἐγὼ, διότι εἰσθε ἔνοχοι τῆς αἰσχίστης ἀδικίας!»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰάκωβος ἐστράφη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τε, χωρὶς θίαν χωρὶς ταραχὴν, καὶ μὲ βλέμα ὑψηλόν. Δέσας δὲ τὰ βιβλία του εἰς δέμα ἔγραψε δύο λέξεις εἰς τὸν διευθυντὴν εὐχαριστῶν αὐτὸν διὰ τὰς περικοπήσεις του, καὶ προσέθεσεν ὅτι συμῶν ἀπρόοπτον τὸν ἠνάγκαζε ν' ἀπομακρυνθῆ διὰ παντὸς καὶ ὀριστικῶς τοῦ σχολείου, σταθερῶς δὲ καὶ χωρὶς ἐπίδειξιν διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁ θυρωρὸς τῷ ἤνοιξε τὴν ἔξω θύραν, αὐτὸς δ' ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἔγεινεν ἄφαντος.

Βαθεῖα ἀμνηχανία κατέλαθεν πάντας τοὺς μαθητὰς ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀναχωρήσει ὀριστικῶς! Πάντες ἔσθάνοντο ὅτι εἶχον φερθῆ πολὺ αὐστηρῶς πρὸς τὸν παλαιὸν φίλον των, ἀλλ' ἄλλοι μὲν ἐξήγουν τὴν ἀναχώρησιν του ὡς σημεῖον ὅτι ἦτο ἀθῶος, ἄλλοι δὲ ὡς ὁμολογίαν τῆς ἐνοχῆς του.

Ἐν τῷ μεταξύ τί ἤσθάνετο ὁ νεαρὸς Ἰούδας, ἐλέπων τὸν φίλον καὶ εὐεργέτην του ἐξωρισμένον καὶ ταπεινωμένον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ; ἀπεσῦρθη εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ πεσὼν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἀπηλπισμὸς ἰκέτευσεν τὸν Θεὸν νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὸ ἐγκλημά τε. Κλαίων, ὀδυρόμενος, σουσπῶν τὰς χεῖράς του καὶ κτυπῶν τὴν κεφαλὴν του κατὰ τοῦ τοίχου, ἐζήτει μέσον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀπαίσιον του σφάλμα, μέσον ἀνιλεῖς καὶ ἀντάξιον τοῦ ἐγκλήματος.

Εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν τὸν εἶδεν ἐπὶ τέλους ὁ μικρὸς Ἄρης, ὅστις ἀφοῦ εἰς μάτην τὸν ἐζήτησε εἰς πᾶν μέρος τοῦ κτιρίου ἦλθε νὰ ἐρευνήσῃ κατὰ τοὺς κοιτῶνας. Ὁ Ἐρρίκος ἔχων τὸ πρόσωπον αἰματόφωρτον ἐκ τῶν κτυπημάτων τῆς κεφαλῆς του ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἔκειτο σχεδὸν λειπόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ συγκαλέσῃ τὰς ἰδέας του, ὥστε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν φίλον του ὅτι εἶχε πέσει καὶ κάμει πληγὴν εἰς τὸ μέτωπον. Ὁ μικρὸς Ἄρης δὲν ἔχασε στιγμὴν, ἀλλ' εὐθὺς ἔφερε τὴν νοσοκόμον, ἥτις ἔπλυνε καὶ ἐπέδεσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐρρίκου καὶ τὸν μετεκίνησεν εἰς τὸ θεραπευτήριον.

«Έχει ζέστην,» εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν Ἄρην. «Πρέπει νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγας ἡμέρας. Αὐριοῦ δὲν θὰ καταβῇ εἰς τὴν τάξιν.»

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ μικρὸς Ἄρης κατάρθωσε νὰ εὐρεθῇ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἑρρίκου. Τῷ ἔφερε σπουδαίας εἰδήσεις· περὶ τοῦ Ἰακώβου, ὅστις, ὡς ἐφαινότο ἐκ τῶν συμβάντων, δὲν εἶχε φανερωσθῆ εἰς τὸν κηδεμόνα του τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ σχολείου. Ὡς ἐκ τούτου ὁ κηδεμὼν του εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸν διευθυντὴν διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβαιεν. Ἄλλ' οὔτε ὁ Διευθυντὴς ἤτο εἰς θέσιν νὰ τὸν πληροφορήσῃ, καθ' ὅσον ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐρωτηθέντες εἶχον ἀρνηθῆ νὰ ἐξηγήσουν τὴν αἰφνιδίαν των ψυχρότητα πρὸς τὸν Ἰακώβον. Τὰ πράγματα λοιπὸν ἦσαν πολὺ ἐξωγωκόμενα, καὶ ὅλοι ἀνέμενον ἐν ἀνησυχίᾳ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως, διότι ὁ Ἰακώβος ἐπέμεναν εἰς τὴν ἀπόφασίν του νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο.

«Μὲ συγχωρεῖτε!» εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν κηδεμόνα του, «λοποῦμαι νὰ σᾶς παρακούσω, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ πατήσω ἐκεῖ.»

Τοῦτο ὁμως ἦτο ἐλάχιστον μέρος τῆς ἱστορίας, διότι ὁ μικρὸς Ἄρης ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ, ὅτι τὴν νύκτα ὁ Ἰακώβος εἶχε προσδληθῆ αἰφνιδίως ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ ἤδη ἦτο ἔξω φρενῶν, ὁ δὲ ἰατρὸς εἶχε γνωματεύσει ὅτι διέτρεχε κίνδυνον ἡ ζωῆ του.

«Βλέπεις!» προσέθεσεν ὁ μικρὸς Ἄρης. «Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεταμελείας!»

Ἄλλὰ μόλις εἶχε τελειώσει τὴν διήγησίν του καὶ ὁ Ἑρρίκος ἦτον ἐπὶ ποδός. Εἰς διάστημα δύο λεπτῶν εἶχεν ἐνδυσθῆ, καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν δεδεμένην ὤρμησεν ἔξω τοῦ κοιτῶνος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε παραφρονήσει. Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἤσθάνετο πλέον οὔτε πόνους, οὔτε πυρετὸν, ἡ καρδιά του ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἀποτίσῃ τὸ σφάλμα του, ὁ δὲ πόθος οὗτος τῷ ἔδιδε γνήσιον θάρρος.

«Ἐγὼ ἔκαμα τὸ κακὸν τοῦτο,» εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν Ἄρην, «ἐγὼ θὰ τὸ ἐπανορθώσω.» Ἐν τῷ μεταξὺ εἶπεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητάς, ὅτι ὁ Ἰακώβος εἶναι ἡ εὐγενεστάτη ψυχὴ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶπον περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν τοῦ ἔπρεπεν! (ἀκολουθεῖ.)

— Οἱ ἄπιστοι περιπαίζουσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἐκτιμοῦν τὴν δυνάμιν τῆς εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Οὕτως ὁ ἄπιστος Σκῶτος Χιούμ ἐσύχναζεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἀκούῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄλλος τις διάσημος ἄπιστος Ἀγγλος ὁ Κόλλινς ἠνάγκαζε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ συχνάζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἀποτρέπωνται, καθὼς ἔλαγεν ἀπὸ τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ φόνου!

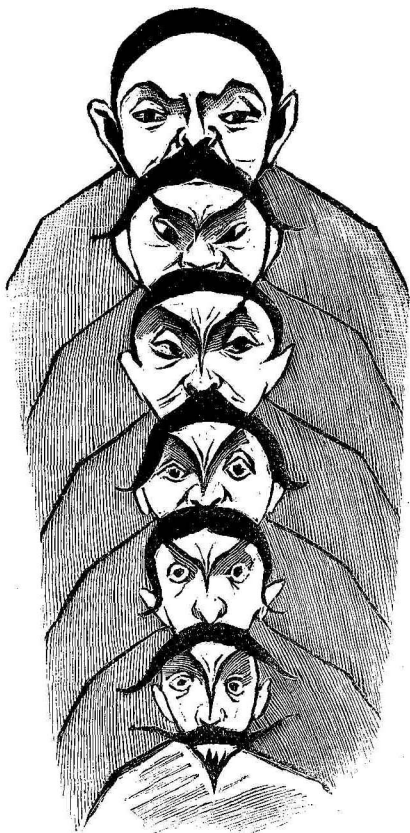
Ὁ Βολταῖρος ἔκτισεν ἐκκλησίαν ἐν Φερνεύ, διὰ νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκ τῶν σημερινῶν ἀπίστων ὁ Χάλεϋ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς εἰς τὰ σχολεῖα.

Ὁ Τόδαλλ ὀργίζεται, ὅταν τις τὸν κατηγορῇ ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας!

Ὁ δὲ Ἑρβέρτος Σπένσερ καὶ τοὶ δοξάζων ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὄν μὴ ἔχον αὐτοσυνειδησίαν καὶ μὴ δυνάμενον νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, συνηγορεῖ ὁμως ὑπὲρ τῆς πίστεως εἰς αὐτὸν, ὡς εὐεργετικῆς εἰς τὴν κοινωνίαν!

— Εἰς τὰς Ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύονται καθ' ἡμέραν 80 τόνοι χάρτου — δηλ. 84.000 ἀκάδες! Πόσον ἐκτεταμένη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῶν γραμμάτων ἐκεῖ!

ΠΟΣΑ πρόσωπα ὑπάρχουν εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα;